

lyste Forbrydelser vilde have medført, at Tillægsstraffen ikke just skal være, hvad den ofte ikke kan være, identift med den ommeldte tænkte Strafforøgelse, og det vil da navnlig være Tilfældet, hvor den tidligere idømte Straf- arbejds-Straf allerede er udstaaet, at den under den senere Sag idømte Tillægsstraf, der skal svare til en Strafforhøjelse af nogle faa Maaneders Strafarbejde, maa komme til at bestaae i en Straf en anden Art, nemlig Fængsel.

Ligesom det ligger udenfor den almindelige Straffelovs Opgave at give Bestemmelser angaaende de Disciplinarstraffe, der blive at anvende paa Straffanger, der gjøre sig skyldige i Uordener, Spektakler eller Brud paa Disciplinen og deslige Forseelser, saaledes har Kommissionen været enig med den tidligere Kommission deri, at det turde være rettest ogsaa at henvise Bestemmelserne angaaende de af Straffanger i selve Straffeanstalten begaaede egentlige Forbrydelser til særlige Love om Straffeanstalterne, forsaavidt det deels ikke kan nægtes, at disse Forbrydelser i visse Maader maae sees fra et noget andet Standpunkt end Forbrydelser begaaede udenfor Straffeanstalterne, og det deels ialtfald er aabenbart, at der maa og kan blive Spørgsmaal om Anvendelsen af ganske andre Straffe paa Straffanger for Forbrydelser i Straffeanstalterne end dem, der ifølge den almindelige Straffelov ansees som passende. Forsaavidt Talen imidlertid er om egentlige Forbrydelser, om de end begaaes af Straffanger i Straffeanstalten, turde det, under den angivne Forudsætning være i sin Orden i den almindelige Straffelov at udtale dette, at den ikke kommer til Anvendelse paa disse Forbrydelser, idet de blive at bedømme efter „Lovene om Straffeanstalterne“. Ved dette Udtryk i Udkastets § 65 har man tilføjet at holde Sagen mere almindelig, idet man derved hentyder til de nugældende (sfr. Pl. 31. August 1813, Pl. 16. Juli 1817, Lov 3. Decbr. 1850) saavel som eventuelle Love om Straffeanstalterne. Forørigt er man ganske vist gaaet ud fra, at det vilde være ønskeligt, om der samtidigt med eller dog kort efter den almindelige Straffelov kunde udkomme en ny omfattende Lov om Straffeanstalterne, hvori der

da ved Siden af Regler angaaende Straffene saavel for Disciplinarforseelser som for egentlige Forbrydelser i Straffeanstalterne, samt om Ordningen af Straffemyndigheden (Lov 3. Decbr. 1850), tillige passende kunne optages forskellige andre Bestemmelser angaaende Straffeanstalternes indre Forhold og Straffangernes Stilling. Naar Straffanger derimod, efter at være undtagne fra Straffeanstalten, begaae Forbrydelser udenfor samme, bør efter Kommissionens Formening de almindelige Straffebestemmelser efter Udkastet komme til Anvendelse, hvilket indirekte udtales ved den i § 65 givne modsatte Regel med Hensyn til Forbrydelser begaaede i Straffeanstalterne. Imidlertid maa der dog gives en særlig Bestemmelse for det Tilfælde, at en Straffange, der allerede er dømt til Tugthuusarbejde paa Livstid og ikke er benaadet, udenfor Straffeanstalten begaaer en Forbrydelse, hvorfor der ikke i Loven er bestemt Livsstraf; i dette Tilfælde er det nemlig umuligt at bringe de almindelige Straffebestemmelser i Anvendelse, da ingen af de almindelige Straffe passende vil kunne forbindes med den livsvarige Tugthuusstraf. Man har da formeentlig kun den Udvei at henvise ham til Afstraffelse efter de i Lovene om Straffeanstalterne givne Straffebestemmelser, hvorefter der vel i et saadant Tilfælde navnlig vil blive Spørgsmaal om en eller anden alvorlig Correctionsstraf, og herpaa gaaer Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 65 ud.

Inden man slutter disse Øtringer til Udkastets 7de Kapitel, skal man endnu bemærke, at det har været under Overveielse i Kommissionen, hvorvidt der maatte være Tøje til i Straffeloven at optage en Bestemmelse som den af den tidligere Kommission henstillede, nemlig om at naar det er utvivlsomt, at den, der har gjort sig skyldig til Livsstraf, har begaaet Forbrydelsen i den Hensigt af miste Livet, skal han istedeffor paa Livet dømmes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Man har imidlertid være enig om, ikke at optage en saadan Bestemmelse, da dens Rilde, Frd. 18. Decbr. 1767, er bygget paa særegne historiske Forudsætninger, som ikke lettelig ville vende tilbage, og det, om saa var, dog maa erkjendes, at Forbryderens subjective Anskuelse om Livets Værd maa være irrelevant ligeoverfor den objective Sandhed, at Livets